

Veitst tú?

Seinast sögdu vit frá um það at vera deyvur. Hesaferð skulu vit royna at hugsa okkum, hvussu það er at vera blindur. Tá ið tú ert blindur, er það so nógv, sum verður so trupult, hóast blind fólk ofta duga væl at brúka hinar sansirnar.

Ert tú blindur, finnur tú ikki, har tú ikki er væl kunnugur gongst illa at kenna onnur fólk, um tey einki siga. sært tú ikki blómur, dýr og alt annað vakurt í náttúruni. fært tú ikki lisið bókur og bløð. kanst tú ikki hyggja at sjónvarpi og filmi eru það nógv spøl, tú ikki fært spælt. sært tú ikki, hvat tú etur. sært tú ikki, hvussu tú sjálv/ur sært út — o.m.a.

Blind fólk kunnu fáa hjálp á ymsan hátt: Skrivimaskinur — við smáum prikkum (blindaskrift) á tangentunum.

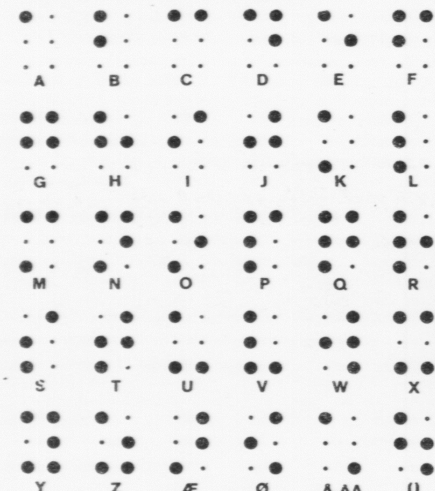
Bókur — skrivaðar við blindaskrift.

Bond — sum bókur og bløð eru lisið inná.

Hundar — sum eru servandir til at leiða blind fólk.

Stavar — at trilva seg fram við o.m.a.

Men sjálv um so nógv hjálpartil finnst, so er það kortini ógvuliga ringt at vera blindur.

Soleiðis sær bókstavaðið í blindaskrift út.

Tað gleðir okkum, at so nógv børn senda inn loysningar til barnasiðuna, men við Hjórdis og hini, sum skriva, at tey eru kedd um, at tey ikki vinna, kunnu vit siga:

Vit kasta lut um ein vinning, øll brøvini verða koyrd í ein posa, og so taka vit eitt burtúr!

Sankta Lucia-vísa

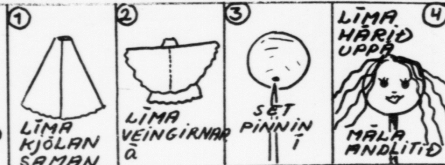
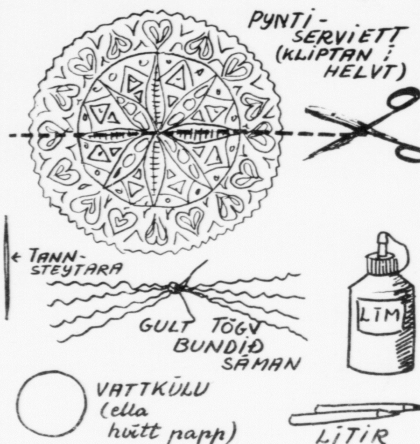
Vetur um alla leið,
fólgaðar urtir,
sólin av himni gleið,
dagur er stuttur.
Men sí, tá kemur inn
til oss við rósu-kinn
Sankta Lucia, Sankta Lucia

Tá ljós av himni kom
til oss á foldum,
tá gjordist ljóst í lon,
spretti úr moldum.
Tí er nú froin stór.
»Fríður«, kvað eingla-kór.
Sankta Lucia, Sankta Lucia.

VIT GERA ein EINGIL

TÚ SKALT BRÚKA:

Dugir Tú?

Hvaðani hevur hesin blindi maðurin fingið bræv?

Loysn: Hollandi

Vinnari frá talgátuni í nr. 87:

Joan Hammer, Haldarsvík

hevur fingið vinningin við postinum.

Loysnin á puslispælinum á næstseinstu barnasiðu: ein elefantur við unga. Tann hegni vinnarin er

Maibritt Hansen, Vági

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Hermenn í Gróðrarblettinum

9. partur:

Enn var ein hálvur tími til sólsetur. Teir høgu pálmarnir í tí fyrra gróðrarblettinum dandaðu í kvøldarlotinum. Kvinnurnar leitaðu út til brunnin við stórum krukum á høvdunum, drógu vatn og skundaðu sær heimaftur. Neytini vórðu rikin inn í girðingarar, og hundarnir vórðu loystir. Knappliga hoyrdist hermannatónleikur á vegnum úr Ombi. Dreingirnir, sum spældu úti á vegnum, runnu oman ímóti tónleikinum, kvinnurnar vórðu standandi, og mennirnir hugdu seg bilsnir íkring, tá varð rópt: »Hermenn! — Hermenn!«

Bygdagøtan var skjótt full av fólki. Rómverskir hermenn vóru sjáldsamir gestir her á leið.

Eisini Pambo stóð í fyrstuni á gøtuni og hugdi at. Hermennirnir, sum vóru til gongu, móðir og lúgvaðir av langari ferð, men enn væl skipaðir, vóru ikki tungt vápnaðir, men bert útgjördir við lottum vápn. Hver av teimum hevði ein boga og ørvarhylki, eitt sleigiband við sjei kastispijótum, ein skjöldur, sum var flættaður av plantutægum, eina høgvu av úlvaskinni og eitt litíð svørð. Teir komu gangandi í fyra røðum. Í miðjuni gekk herovastin.

Pambo skundaði sær at telja teir. — Fimti! — So slapp hann sær stillisliga burtur.

Hermennirnir steðgaðu ikki fyrr enn teir vóru komnir ígjøgnum bygdina. Tá settu teir upp fimm stór tjöld eftir rómverskum siði. Summir fóru eftir

vatni. Sólin var valla sett, tá ið alt var liðugt. Teir kyndu bál og kókaðu súpan. Nakað burturfrá stóð bygdarfólkið og hugdi at, bæði forvitin og eitt sindur bangin.

Pedo Albinovanus, herovastin, hevði boðsent bygdahevdiganum. Hesin visti at greiða frá, at eitt kamelfylgi var farið ígjøgnum bygdina fyrri umleið trimum og eini hálvari viku síðani, tann dagin tann stóra sólarmyrkingin hevði verið. Aðrir mætir menn í bygdini, sum eisini vórðu spurdir, váttaðu hetta og vistu eisini okkurt at leggja afturat. Smiðurin greiddi frá, hvussu Basilius sá út, fruktsolumaðurin Dionysius, hevði ansað eftir, at trý børn vóru við, og presturin í bygdini, Xanthus, hevði rakt við, at alt fylgið var steðgað á við húsin hjá Pambo, áðrenn tað helt leiðina fram.

Herovastin sendi beinanvegin ein hermann til kurvamakaran við teimum boðum, at hann skuldi koma til staðar straks. Løtu seinni var hermaðurin aftur og segði, at smáttan var læst og at har tyktist eingin at vera inni.

Við kvikum fótafetum skundaði Pedo Albivanus sær saman við tveimum hermonnum til smáttuna hjá Pambo. Á vegnum frætti hann frá grannunum hjá kurvamakaranum, at Pambo hevði verið uttan-dura og forvitnast eins og øll hini, tá ið hermennirnir komu, og tey høvdu sæð hann fara úr bygdini løtu seinni eftir tí gøtuni, sum gekk til hin gróðrarblettin.

Tá ið hermennirnir høvdu bankað uppá fleiri ferðir, og hurðin ikki varð latin upp, so beyð herovastin teimum at bróta lásið.

Framhald